

[H. C. Toft.]

arrondering — at man netop her søger at skaffe tillægsjord til små brug på det pågældende sted ved en ombytning mellem forskellige ejere. Man behøver dog ikke statens forkøbsret for at have den mulighed. Det er klart, at den, der ejer en sådan landejendom, altid gerne vil bidrage til, at hans ejendom får en bedre arrondering, altså bedre driftsmæssige betingelser for dyrkning af ejendommen.

Den højtærede minister var taknemlig for det, jeg havde citeret, og det skulle dække de synspunkter, der indeholdes i lovforslagene. Det kan jeg ikke være enig med den højtærede minister i; for det kan da ikke være rigtigt, når man her indfører en spærreprioritet, der er uopsigelig fra debtors side i 60 år, at det giver en garanti for, at mange landmænd kan blive deres egen herre. Og samtidig åbnes der mulighed for at ændre lånebetingelserne, mulighed for at kunne forhøje renten for statslånet helt op til 7½ pct., ikke blot for den afdragsfri del af lånet, men for hele lånet. Med andre ord, det er staten, der skal bestemme, om den pågældende køber, der vil overtage det bestående brug, er kvalificeret, eller om han har nogle få tusinde kroner for meget, og bestemme, om f. eks. en køber, der, som det ærede medlem hr. Aage Fogh før nævnte det, har været så flittig gennem mange år, at han virkelig har skabt sig en betydelig opsparing, ikke skal kunne få en del af lånet afdragsfrit og rentefrit, men i stedet for få renten af hele lånet sat helt op til 7½ pct. Jeg er ikke i tvivl om, at her kan det ærede medlem hr. Aage Fogh og jeg nemt blive enige.

Til slut et par ord til det ærede medlem hr. Kristian Kristensen, der sagde til mig, at det er rigtigt, at retsforbundet tidligere har givet udtryk for, at statens udlånsvirksomhed var noget af det mest ulykkelige for vort land. Det har også den højtærede fiskeriminister talt om, inden han indtog ministerposten efter valget i 1957, og det ærede medlem hr. Kristian Kristensen gav ved behandlingen af de tidligere love udtryk for, at retsforbundet ville se på, hvad kommissionen kom med, og når den så havde sluttet sit arbejde, ville man også

være med til at nedsætte statens udgifter. Nu siger det ærede medlem, at det har man også gjort på dette område. Nu ved jeg ikke, hvordan det ærede medlem kommer dertil, for efter min beregning er for det første statstilskuddet blevet større, og udlånsbeløbene er ikke blevet mindre, og derfor spørger jeg det ærede medlem: vil det ærede medlem være med til at nedsætte statens udgifter på det område, jeg har nævnt? Det drejer sig om en snes mill. kr.; det er altså ikke den lille klatskilling på 200 000 kr., det ærede medlem talte om under behandlingen af lovforslaget om statstilskud til landbrugsundervisning. Det er et større beløb, der her er tale om, og det var rart i dag at få at vide, om retsforbundet er kommet tilbage til de synspunkter, det havde inden regeringsdannelsen i 1957, og som den højtærede fiskeriminister da gav udtryk for, thi i så fald er der håb for mig om, at retsforbundet vil følge de synspunkter, jeg her har fremhævet.

Axel Sørensen: Det ærede medlem hr. Niels Eriksen stillede spørgsmål til mig vedrørende mine udtalelser om de små landbrugsejendomme og om sammenlægning heraf. Hvor der er mulighed for at lægge to for små ejendomme sammen, finder jeg det er at foretrække, og hvor der ligger en ejendom, som ikke har mulighed for at blive sammenlagt med en mindre, søger man, som det fremgår af lovens § 58, stk. 1 og 2, gennem en jordfordeling at løse spørgsmålet, og med lidt god vilje har der — selv om vi mellem naboer ved, at det er vanskeligt at flytte markskel — ofte vist sig mulighed for en jordfordeling.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg beklager, at jeg i første omgang glemte at svare på det ærede medlem hr. H. C. Tofts spørgsmål.

Det, der er tale om, er afdrag på spærreprioriteten, og det skal først virke 60 år frem i tiden. Spørgsmålet har været forhandlet mellem landbrugsministeriet og finansministeriet, og finansministeriets stilling i dag er den, at man er betænkelig ved en lovgivning så langt frem i tiden; man finder det mere rimeligt at tage stilling, når vi når så langt, men sagen er ikke endeligt